

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sim@sim.dk
www.sim.dk

Sagsnr.
2016 - 7703

Doknr.
404550

Dato
31-10-2016

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 17. oktober 2016 stillet følgende spørgsmål nr. 2 (L 5) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pernille Bendixen (DF).

Spørgsmål nr. 2:

”Regeringen vil med lovforslaget give kommunerne yderligere 12 måneder, samlet 24 måneder, til at vurdere, om der kan gives et alternativ til døgntilbud i anbringelser af flygtninge med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne. Formålet er at undgå, at kommunerne straks anbringer flygtninge med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne i døgntilbud for at sikre sig refusion. Ministeren bedes redegøre for, om kommunerne vil miste hele eller dele af refusionen ved at finde et alternativ til døgnanbringelse i disse sager.”

Svar:

Det er rigtigt, at det kan få betydning for kommunens ret til refusion, hvis kommunen finder et alternativ til døgnanbringelse.

Udgangspunktet er, jf. servicelovens i § 181, stk. 2, at kommunen får fuld refusion for udgifter til visse typer af hjælp i de første 3 år efter datoen for opholdstilladelse.

En undtagelse hertil fremgår af den gældende servicelovs § 181, stk. 3, nr. 1. Af bestemmelsen følger, at kommunen kan få fuld refusion for udgifter til udlændinge, der på grund af betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne anbringes i døgnophold. Retten til refusion gælder i disse tilfælde, uanset om hjælpen ydes efter de første 3 år efter datoen for opholdstilladelse, og er heller ikke begrænset til udgifter til hjælp efter de bestemmelser, der er nævnt i § 181, stk. 2. Det er efter forarbejderne en betingelse, at behovet for anbringelse skal have været til stede ved ankomsten til landet, eller at det har vist sig kort tid herefter.

Kommunens ret til refusion efter § 181, stk. 3, er imidlertid betinget af, at udlændingen bliver anbragt i døgnophold inden 12 måneder efter datoen for opholdstilladelsen.

Det er denne frist, der med lovforslaget forlænges til 24 måneder. Det er i den forbindelse vigtigt for mig at understrege, at det fortsat er en betingelse, at behovet for anbringelse skal have været til stede ved ankomsten til landet, eller at det har vist sig kort tid herefter. En udvidelse af kommunernes afklaringsperiode vil ikke ændre på denne betingelse.

Hvis kommunen således vurderer, at mindre foranstaltninger end døgnophold er tilstrækkelige, bestemmes kommunens ret til refusion efter hovedreglen i § 181, stk. 2, og gælder herefter kun de første 3 år efter datoen for opholdstilladelse og kun for visse udgifter til hjælp.

Formålet med lovforslaget er ikke, at kommunerne skal have forringet deres adgang til refusion, men derimod at kommunen får længere tid til at afdække den enkeltes konkrete behov og dermed medvirke til at forebygge, at kommunerne alene for at sikre retten til refusion visiterer til døgnophold i stedet for at afprøve mindre indgribende og billigere foranstaltninger. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.2.

Med venlig hilsen
Karen Ellemann